

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou ve věci

žalobce:

bytem

zastoupen advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti

žalovanému:

Krajský úřad Libereckého kraje
sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2019, č.j. OD 665/19-2/67.1/19156/NL

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 26. 8. 2019, č. j. OD 665/19-2/67.1/19156/NL, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Žaloba

1. Včasnou žalobou se žalobce domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Česká Lípa, odboru správního (dále jen „městský úřad“), ze dne 23. 5. 2019, sp. zn. MUCL/16916/2018/IS, č. j. MUCL/53260/2019.
2. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným 1) z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s porušením povinnosti podle § 3 odst. 3 písm. a) uvedeného zákona, a to z nedbalosti; 2) z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu ve spojení s porušením povinnosti podle § 5 odst. 1 písm. f) uvedeného zákona, a to úmyslně. Za přestupky byly žalobci uloženy správní tresty pokuty ve výši 25 000 Kč a zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců. Dále byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady přestupkového řízení částkou 1 000 Kč. Přestupků se měl žalobce dopustit tím, že dne [REDACTED] v [REDACTED] hod. v České Lípě, ulici [REDACTED], poblíž klubu Centrál ve směru jízdy do ulice [REDACTED], řídil motorové vozidlo [REDACTED] a při silniční kontrole se na výzvu příslušníka městské policie a následně Policie České republiky odmítl podrobit orientačnímu vyšetření dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu Dräger za účelem zjištění obsahu alkoholu v těle a následně se na výzvu příslušníka Policie České republiky odmítl podrobit i odbornému lékařskému vyšetření, cílenému klinickému vyšetření lékařem včetně odběru biologického materiálu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, přičemž bylo lustrací v registru řidičů zjištěno, že motorové vozidlo řídil, ačkoliv není držitelem řidičského oprávnění, které pozbyl dne 7. 10. 2017 z důvodu dosažení 12 bodu v bodovém hodnocení.
3. Žalobce namítal, že žalovaný ignoroval tvrzené odvolací důvody a rozhodnutím shledal žalobce vinným, aniž byl řádně zjištěn skutečný stav věci.
4. Žalovaný se nezabýval tím, zda měl žalobce naplnit materiální znak daného přestupku. Konstatoval, že mělo dojít k závažnému porušení veřejného zájmu, aby se na pozemních komunikacích pohybovalo co nejmenší množství řidičů, kteří řídí bez příslušné skupiny řidičského oprávnění. Podle žalobce je ovšem nutno rozlišovat, zda se jedná o řidiče, který řídí bez příslušné skupiny oprávnění, jejímž držitelem nikdy nebyl, a tedy nikdy nesplnil zákonem stanovené požadavky pro vydání dané skupiny oprávnění, či zda byl v minulosti držitelem příslušné skupiny řidičského oprávnění. Žalobce byl držitelem příslušné skupiny řidičského oprávnění, nelze tedy předpokládat zásadní narušení veřejného zájmu, protože žalobce v minulosti prokázal, že je osobou způsobilou k držení řidičského oprávnění a oplývá zkušenostmi s řízením motorových vozidel. Žalobce tedy naplnil pouze formální znaky přestupkového jednání. Žalobce se dovolával rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2018, č. j. 7 As 137/2011-52, a namítal, že žalovaný sice uvedl, že neshledal žádné zvláštní okolnosti případu, ve kterých je možné nenaplnění materiálních znaků přestupků, explicitně ale neuvedl, o které by se mělo jednat, ani je konkrétně nevyvrátil. Podle žalobce k naplnění zvláštních okolností případu došlo, neboť zejména žalobce svým jednáním neohrožoval účastníky silničního provozu.
5. Další žalobní bod se týkal zavinění přestupkového jednání. Žalobce namítal, že po uplynutí lhůty blokace řidičského oprávnění se zapojil do pracovních povinností a konal v dobré víře. Povinnost, že v případě pozbytí řidičského oprávnění z důvodu trestu či sankce zákazu činnosti je nutno o navrácení řidičského oprávnění požádat, je sice zákonem stanovena, ovšem jak konstatoval Krajský úřad Ústeckého kraje v rozhodnutí ze dne 11. 4.

2014, č. j. 1358/DS/2014, není tato skutečnost mezi veřejností známá a účastníci silničního provozu konají v dobré víře, že po uplynutí trestu zákazu činnosti mohou pokračovat v řízení motorových vozidel bez omezení. Žalobce namítal, že z písemnosti Městského úřadu Česká Lípa „Oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče“ vyplývá, že Městský úřad Česká Lípa nenaplnil doporučení stanoviska Ministerstva dopravy a žalobce nebyl náležitě poučen o skutečnosti, že uplynutím trestu či sankce zákazu činnosti automaticky nenabývá zpět řidičské oprávnění.

6. Podle žalobce dále nebylo prokázáno, že vozidlo skutečně řídil a mohl se tedy dopustit přestupků, které mu byly kladeny za vinu. Skutečnost, že měl žalobce vozidlo řídit, prokazují jen svědecké výpovědi, u nichž je zásadní pochybnost ohledně jejich nezájatosti. Ze svědeckých výpovědí je zjevné, že minimálně strážníci městské policie se znají s oznamovatelkou a jejich výpovědi tímto mohly být ovlivněny. Zasahující policisté jen opakovali skutečnosti, které jim sdělili strážníci městské policie. Pokud správní orgán konstatoval, že žalobce se jednání dopustil úmyslně, nebyla tato skutečnost prokázána, žalobce nebyl poučen, že ve chvíli, kdy vozidlo dávno neřídí, je na něj pohlíženo stále jako na řidiče a vztahují se na něj veškeré povinnosti řidiče. Žalobce doplnil, že po celou dobu tvrdí, že vozidlo neřídil.
7. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k novému projednání, navrhoval též zrušení prvostupňového rozhodnutí. Po žalovaném požadoval nahradit náklady řízení.

II. Vyjádření žalovaného

8. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se vypořádával se všemi odvolacími námitkami. Zdůraznil, že z prvostupňového rozhodnutí, jakož i odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce byl nejdříve vyzván strážníkem městské policie k podrobení se orientačnímu vyšetření ke zjištění, zda nebyl ovlivněn alkoholem, čemuž se odmítl podrobit, poté byl vyzván příslušníkem Policie České republiky. Žalovaný navrhoval, aby soud podanou žalobu zamítnul.

III. Zjištění ze správního spisu

9. Městskému úřadu byl dne 20. 8. 2018 policií oznámen přestupek žalobce. Podle oznámení přestupku policie a úředního záznamu policie ze dne 19. 8. 2018, oznámení přestupku sepsaného na místě, potvrzení o zadržení řidičského průkazu a úředního záznamu městské policie z téhož dne prováděla hlídka městské policie kontrolu veřejného pořádku před klubem [REDAKCE], když k hlídce přišla [REDAKCE] a sdělila, že před klub přijelo bílé vozidlo [REDAKCE], ze kterého vystoupil řidič, který je bezdůvodně slovně napadl a byl zjevně pod vlivem alkoholu. Hlídka městské policie se rozhodla vozidlo zkontrolovat a zastavila jej na odjezdu od klubu zákonným způsobem a ztotožnila žalobce jako řidiče vozidla podle řidičského a občanského průkazu. Městská policie vyzvala žalobce k provedení dechové zkoušky za účelem zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, k dotazu potvrdil, že alkoholické nápoje před jízdou požil, ale dechovou zkoušku odmítnul. Nato byla přivolána hlídka Policie České republiky, aby věc převzala, po zákonném poučení žalobce odmítl podrobit se dechové zkoušce a lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu, bylo mu předáno potvrzení o zadržení řidičského průkazu. Tyto podklady včetně výpisu

z evidenční karty řidiče, ze které vyplynulo, že od 7. 10. 2017 má žalobce blokaci řidičského oprávnění z důvodu bodového hodnocení, byly postoupeny městskému úřadu.

10. Příkazem ze dne 5. 12. 2018 byl žalobce shledán vinným z obou přestupků, proti příkazu si žalobce podal včas odpor, městský úřad proto pokračoval v přestupkovém řízení.
11. K projednání přestupku nařídil městský úřad ústní jednání na 22. 1. 2019. Podle protokolu o ústním jednání bylo provedeno dokazování oznámením o přestupku, videozáznamem pořízeným hlídkou městské policie při dokumentaci kontroly, výpisem z evidenční karty řidiče. Dále byli jako svědci vyslechnuti strážníci městské policie [XX], [XX] a [XX]. Rovněž byla vyslechnuta [XX], která byla přítomna před klubem [XX] a oznámila hlídce městské policie, co se odehrálo, a že řidič [XX] je pravděpodobně pod vlivem alkoholu a chce odjet vozidlem z klubu. Jako svědek byl rovněž vyslechnut zasahující policista [XX]. Při ústním jednání dne 28. 2. 2019 bylo dokazování doplněno svědeckou výpovědí druhého zasahujícího policisty [XX]. Následně při ústním jednání konaném dne 9. 5. 2019 městský úřad provedl dokazování Oznámením o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzvou k odevzdání řidičského průkazu, včetně dokladů o způsobu doručení.
12. Poté, co byl žalobce vyzván k uplatnění práv účastníka řízení před vydáním rozhodnutí, rozhodnutím ze dne 23. 5. 2019 městský úřad uznal žalobce vinným z obou shora uvedených přestupků a uložil mu pokutu 25 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel po dobu 12 měsíců a povinnost nahradit náklady řízení. Městský úřad v odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že svědeckými výpověďmi bylo prokázáno, že žalobce byl vyzván k předložení dokladů a byl ztotožněn, a že byl vyzván k provedení orientační dechové zkoušky, kterou odmítl. Policisty bylo lustrací zjištěno, že žalobce má platnou blokaci řidičského oprávnění, proto mu byl zadržen řidičský průkaz. Policií byl vyzván k provedení orientační dechové zkoušky, kterou odmítl, následně byl vyzván k provedení odborného lékařského vyšetření včetně odběru biologického materiálu, což také odmítl. Že žalobce řídil motorové vozidlo, bylo prokázáno poskytnutým videozáznamem a provedenými svědeckými výpověďmi. Městský úřad se dále v odůvodnění rozhodnutí vyjádřil k naplnění materiálního znaku obou přestupků a konstatoval, že nejsou známy žádné skutečnosti, které by mohly ovlivnit výsledek dokazování. Přestupek ad 1) žalobce spáchal ve formě nedbalosti vědomé, přestupek ad 2) žalobce spáchal ve formě úmyslu nepřímého.
13. V napadeném rozhodnutí ze dne 26. 8. 2019 se žalovaný ztotožnil se skutkovými zjištěními městského úřadu, právní posouzení věci zčásti korigoval. Podle žalovaného bylo prokázáno, že žalobce byl řidičem motorového vozidla. K časovému odstupu mezi řízením vozidla a výzvou hlídky policie k podrobení se orientačnímu vyšetření a následné odbornému lékařskému vyšetření žalovaný konstatoval, že žalobce byl povinen podrobit se vyšetření i s časovým odstupem. Vozidlo BMW strážníci městské policie zastavili cca po 10 minutách, kdy oznamovatelka T. B. sdělila, že řidič [XX] je slovně napadal a urážel, proto byl žalobce zastaven zákonným způsobem a vyzván k předložení dokladů. Byl vyzván k orientační dechové zkoušce, připustil, že před jízdou požil alkoholické nápoje. Po přivolání hlídky policie byl podle svědeckých výpovědí obou policistů žalobce opětovně vyzván k podrobení se orientačnímu vyšetření, což odmítl, byl řádně poučen a vyzván k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření spojenému s odběrem, což také odmítl. Žalovaný se zabýval nestranností a věrohodností zasahujících policistů, odkazoval v tomto směru na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Následně se vyjadřoval k naplnění materiálního aspektu přestupků. Uvedl, že ve vztahu k oběma přestupkům se materiální

stránkou zabýval městský úřad, s jehož posouzením se žalovaný plně ztotožňuje. Dodal, že se v daném případě nepřidružily žádné další významné okolnosti vylučující porušení nebo ohrožení práva chráněného zájmem společnosti, přičemž naplnění materiálního znaku nevyžaduje, aby jednáním byl skutečně ohrožen něčí život, zdraví nebo majetek. Žalovaný zdůraznil, že žalobce rovněž nedbal, že ke dni 7. 10. 2017 pozbyl řidičská oprávnění z důvodu dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidičů, a přesto dne 19. 8. 2018 řídil motorové vozidlo, ač nesměl. Jestliže městský úřad dospěl k závěru, že forma zavinění u přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu byla dána ve formě nedbalosti vědomé, žalovaný toto hodnocení korigoval. Dovodil, že pokud bylo žalobci Oznamení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení doručeno tzv. fikcí, lze jeho zavinění hodnotit jako nevědomou nedbalost, nikoli jako vědomou. Dále se žalovaný ztotožnil se závěrem, že přestupek v podobě odmítnutí se podrobit vyšetření žalobce zavinil ve formě úmyslu nepřímého. Na podporu tohoto závěru žalovaný odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 4 As 53/2012-12.

IV. Právní posouzení krajského soudu

14. Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Předmětem soudního přezkumu jsou správní rozhodnutí, jimiž byl žalobce shledán vinným *za první* z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu za porušení povinnosti dle § 5 odst. 1 písm. g) uvedeného zákona. Tedy přestupku, kterého se dopustí fyzická osoba tím, že v provozu na pozemních komunikacích se v rozporu s § 5 odst. 1 písm. f) a g) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou. Dle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu je řidič povinen podrobit se na výzvu policisty, vojenského policisty, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. A *za druhé* z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu, jehož se dopustí fyzická osoba tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) není držitelem příslušného řidičského oprávnění. Dle § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu může řídit motorové vozidlo pouze osoba, která je držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu motorových vozidel (uděleného Českou republikou, státem, který je členským státem Evropské unie nebo smluvní stranou Dohody o Evropském hospodářském prostoru, nebo jiným státem podle mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána a která upravuje oblast silničního provozu).
16. Pokud v úvodu žaloby žalobce namítal, že správní orgány řádně nezjistily skutečný stav věci a svým postupem žalobce zkrátily na právech tak, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí, jedná se o obecné námitky, jimiž se soud nemůže řádně zabývat. Rozsahem zjištění skutkového stavu věci a provedení dokazování se žalovaný podrobně zabýval, jeho závěrům žalobce ničeho konkrétního nevytknul. Stejně tak byla pouze v obecné rovině uplatněna námitka, že žalovaný ignoroval odvolací důvody. Proto jen v obecné

rovině může soud konstatovat, že napadené rozhodnutí žalovaného shledal přezkoumatelným, svým obsahem odpovídajícím požadavkům dle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.

17. Námitka týkající se materiálního znaku přestupku směřuje pouze vůči přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu. Naplněním materiální stránky tohoto přestupku se městský úřad řádně zabýval a přestupkové jednání žalobce hodnotil ve smyslu § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, jako jednání společensky nebezpečné, porušující veřejný zájem společnosti na bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, ochraně ostatních účastníků provozu, ochraně života, zdraví a majetku jiných osob i vlastního atd., přičemž zdůraznil, že většina přestupků je ohrožujících a má preventivní charakter. Dovodil, že řízením vozidla na pozemní komunikaci osobou, která neprokázala splnění zákonem stanovených požadavků na odbornou způsobilost, je evidentně tento zájem společnosti výrazným způsobem ohrožen. Tuto argumentaci ještě žalovaný doplnil, když zdůraznil, že v žalobcově případě nebyly dány žádné skutkové okolnosti, které by vylučovaly porušení nebo ohrožení veřejně chráněnému zájmu společnosti. S hodnocením materiální stránky ze strany městského úřadu a žalovaného se soud ztotožnil.
18. Závěry žalovaného jsou zcela v souladu s konstantní judikaturou správních soudů, k této otázce srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45), podle něhož *„jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti“* ... *„[p]okud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“*. Pokud se žalobce dovolává judikatury Nejvyššího správního soudu, podle které může existence zvláštních okolností případu vyloučit naplnění materiálního znaku přestupku, neuvedl konkrétně, v čem případně měly takové mimořádné okolnosti v jeho věci spočívat. Jestliže podle žalovaného takové zvláštní okolnosti vylučující škodlivost žalobcova protiprávního jednání neexistovaly, stěží se jimi mohl žalovaný explicitně zabývat ve svém rozhodnutí. Žalobce pak neuvádí, že by on sám v průběhu přestupkového řízení na takové okolnosti poukazoval a žalovaný je při posouzení materiální stránky předmětného přestupku nesprávně vyhodnotil.
19. Soud rovněž odmítá žalobní argumentaci, že je třeba zohlednit, že žalobce v minulosti měl řidičské oprávnění pro příslušnou skupinu motorových vozidel. Ve všech případech, kdy řidič řídí motorové vozidlo bez příslušného řidičského oprávnění (naplnění formální stránky daného přestupku žalobce nezpochybňoval), dochází k porušení zákonem o silničním provozu chráněného zájmu na bezpečnosti silničního provozu. Ustanovení § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu ve spojení s porušením povinnosti dle § 3 odst. 3 písm. a) uvedeného zákona nerozlišuje, zda řidič v minulosti držitelem řidičského oprávnění byl a *„oplývá značnými zkušenostmi s řízením motorových vozidel“*, z pohledu zákona jde o osobu, která nesplňuje zákonem stanovené odborné požadavky. Z hlediska veřejného zájmu společnosti na tom, aby se provozu na pozemních komunikacích účastnili pouze řidiči motorových vozidel, kteří mají příslušné řidičské oprávnění, je rozhodné, že žalobce řidičské oprávnění pozbyl v důsledku dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidičů, tedy pozbyl odbornou způsobilost řídit motorové vozidlo,

nikoli, že je motorové vozidlo schopen řídit a s řízením motorových vozidel má zkušenosti. Přistoupením na žalobcovu argumentaci nenaplnění materiální stránky by soud v podstatě dospěl k popření formálních znaků daného přestupku.

20. K žalobnímu bodu, v němž žalobce zpochybňuje, že přestupek kvalifikovaný podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu zavinil, soud především uvádí, že dovolával-li se žalobce doporučujícího stanoviska Ministerstva dopravy a specifikovaného rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, soudu je nepředložil ani nenavrhoval, aby těmito listinami soud provedl dokazování. Stěží se tak může ve svůj prospěch jejich závěrů dovolávat.
21. Hodnocení formy zavinění tohoto přestupku ze strany městského úřadu žalovaný modifikoval, když na základě provedeného dokazování (zásilka s Oznámením o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení byla vrácena z důvodu, že ji nebylo možné žalobci vložit do schránky či zanechat na jiném vhodném místě) dovodil, že přestupku se žalobce dopustil ve formě nedbalosti nevědomé. Pokud žalobce brojí proti nedostatečnému poučení obsaženému v Oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení ..., soud k tomu uvádí, že z obsahu této písemnosti, v podstatě již z jejího názvu Oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzva k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění, jednoznačně vyplývá, že žalobce v důsledku dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidičů pozbývá podle § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu řidičské oprávnění a je povinen odevzdat řidičský průkaz. Je tedy zřejmé, že dokud měl žalobce řidičské oprávnění blokováno a o jeho vrácení nepožádal, jak stanoví § 123d zákona o silničním provozu, přičemž této zákonné povinnosti si měl být žalobce vědom, nemohl řídit motorové vozidlo. K obraně řidičů, kteří se dopustili shodného protiprávního jednání a namítají, že nevěděli o povinnosti požádat o vrácení řidičského oprávnění, judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že takový přestupce jakožto řidič (v minulosti držitel řidičského oprávnění) měl nepochybně jako všichni ostatní řidiči povinnost se seznámit se zákonem o silničním provozu a tvrzená nevědomost je omylem neomluvitelným, který nemá vliv na jeho zavinění předmětného přestupku (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 As 93/2014-27). Lze tedy uzavřít, že po uplynutí lhůty blokace řidičského oprávnění nemohl být žalobce v žádném případě v dobré víře, že může řídit motorová vozidla, jak se toho dovolává.
22. Soud rovněž nepřisvědčil námitce, že správní orgány neprokázaly, že žalobce skutečně řídil motorové vozidlo a mohl se dopustit přestupků, které mu jsou kladeny za vinu. Předně soud uvádí, že žalobcovo tvrzení o tom, že vozidlo neřídil, je v rozporu s obsahem prvního žalobního bodu, v němž žalobce připustil naplnění formální stránky přestupku spočívajícího v řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění. Ve shodě se správními orgány považuje soud za prokázané, že žalobce v inkriminovanou dobu řídil motorové vozidlo na místě, jak bylo specifikováno ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Průběh skutkového děje byl v dostatečném rozsahu prokázán svědeckými výpověďmi třech strážníků městské policie, kteří shodně vypověděli, že před klub [redacted] viděli přijíždět bílé vozidlo [redacted], které porušilo značku zákaz vjezdu, a nato za nimi přišla žena, která hlídce sdělila, že řidič tohoto vozidla ji s kamarádkou slovně napadl, poté řidiče vozidla zastavili, když z klubu [redacted] odjížděl, ve vozidle byl sám a byl ztotožněn, na dotaz městských strážníků připustil, že před jízdou požil alkohol. Všichni tito svědci shodně uvedli, že žalobce k dotazu připustil, že před jízdou požil alkohol, a odmítl podrobit se

orientační dechové zkoušce, zda je pod vlivem alkoholu, poté městští strážníci přivolali hlídku policie, aby celou věc s žalobcem dořešila. Rovněž svědkyně [XX], které se nacházela v danou dobu před klubem [XX], potvrdila, že žalobce do klubu přijel vozidlem, vystoupil z něj, nechal jej zaparkované před klubem a poté vozidlem z klubu odjel. Ona mezitím oznámila hlídce městské policie, že je žalobce po vystoupení z vozidla slovně napadl a že je pravděpodobně pod vlivem alkoholu a chce vozidlem odjet. Dále uvedla, že žalobce skutečně z klubu svým vozidlem odjel. Žalobce ztotožnila na videozáznamu jako řidiče, který je bezdůvodně před klubem slovně napadl. Vyslechnuti byli i dva kontrolu provádějící policisté, ti shodně uvedli, že jim strážníci městské policie poté, co přijeli na místo kontroly, sdělili, že se jedná o řidiče, který řídil předmětné vozidlo na místo, kde jej strážníci zastavili, a odmítl se podrobit orientační dechové zkoušce. Otázkou nestrannosti a věrohodnosti vypovídajících strážníků městské policie se žalovaný zabýval, jeho závěry v tomto směru odpovídají konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu, kterou žalovaný řádně označil a rovněž citoval. Kromě tvrzení, že minimálně strážníci městské policie znali oznamovatelku, a proto mohly být jejich výpovědi ovlivněny, žalobce žádné skutečnosti zpochybňující nestrannost a věrohodnost svědeckých výpovědí neuvedl. Tuto výhradu soud hodnotí shodným způsobem, jakým se s námitkou vypořádal v prvostupňovém rozhodnutí městský úřad. Tedy že oznamovatelku [XX] jménem označil pouze jeden ze strážníků městské policie, nikoli tedy ostatní dva strážníci, kteří rovněž potvrdili, že žalobce vozidlo řídil. Nadto tato skutečnost sama o sobě není důkazem o zaujatosti svědka vůči žalobci. Žalobce také pominul, že kromě svědeckých výpovědí strážníků a kontrolu provádějících policistů byly provedeny i další důkazy, které obsah svědeckých výpovědí potvrzují, a to svědecký výpověď [XX] a dále videozáznam.

23. Závěr správních orgánů, že žalobce se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu dopustil úmyslně, je rovněž podložen obsahem správního spisu. Z obsahu svědeckých výpovědí strážníků městské policie vyplývá, že žalobce byl k podrobení se orientační dechové zkoušce, zda není pod vlivem alkoholu, vyzván jako řidič vozidla, které hlídka městské policie zastavila. Pokud byl žalobce následně vyzván policisty, kteří byli přivoláni jednoznačně v souvislosti s předchozím odmítnutím podrobit se orientační dechové zkoušce, aby se podrobil orientační dechové zkoušce a následně odbornému lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve, a to po podrobném poučení (jak bylo prokázáno svědeckými výpověďmi policistů a jak podpůrně vyplývá z oznámení přestupku sepsaného na místě, jehož součástí je podrobné poučení o povinnostech řidiče a následcích omítnutí podrobit se takové výzvě), jednalo se o výzvu, která směřovala vůči žalobci jako řidiči motorového vozidla. Žalobce si musel být vědom toho, že k orientační dechové zkoušce a odbornému lékařskému vyšetření je vyzýván jako účastník provozu na pozemních komunikacích, v důsledku předchozího odmítnutí orientační vyšetření, kdy strážníkům sdělil, že před jízdou požil alkohol. Žalobci musela být zřejmá bezprostřední souvislost výzev s jeho předchozí jízdou motorovým vozidlem. Závěry městského úřadu na str. 9 a žalovaného na str. 6 jejich rozhodnutí ohledně úmyslného zavinění přestupku považuje soud za správné, neboť žalobce byl řádně poučen, že je jako řidič motorového vozidla povinen podrobit se shora uvedeným vyšetřením, a úmyslně se jim odmítnul podrobit.

V. Závěr a náklady řízení

24. Na základě shora uvedené argumentace dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. O žalobě soud rozhodoval, aniž by v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. nařídil ústní jednání, neboť k takovému postupu soudu dali oba účastníci řízení souhlas.
26. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 2. leden 2020

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně